

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 410/18

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ד' מינץ

המערער: אבינועם פנחס כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(השופטת ד' מרשק-מרום) בת"פ 41910-07-16 מיום
30.11.17

תאריך הישיבה: ח' בתשרי התשע"ט (17.9.18)

בשם המערער: עו"ד ברהום דוד

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בכך שלאחר שהתגלע ויכוח בינו לבין אשתו והיא שפכה עליו כוס מלאה לימונדה, הוא נטל סכין שאורך להבה 8 ס"מ ודקר את אשתו באמצעות הסכין פעמים רבות במקומות שונים בגופה וגרם לה לפגיעות חמורות. בנוסף נשכה באפה במשך מספר שניות. בשל הפגיעות הרבות האלה אושפזה בבית החולים למשך שלושה ימים.

בית המשפט המחוזי השית על המערער, בין היתר, 6.5 שנות מאסר וחייב אותו לפצות את האשה בסך של 40,000 ש"ח.

בא-כוח המערער טען שבית המשפט המחוזי החמיר עם המערער יתר על המידה וקבע לו מתחם עונש חמור מדי. כן עמד על תהליך השיקום שהמערער עובר בין כותלי בית הסוהר ועל כך שהוא שילם את הפיצויים בהם חויב. המערער הותרה

ועומד ומותרת. לטענתו אילו הנתונים המונחים היום לפני בית משפט זה, היו מונחים לפני בית המשפט המחוזי, לא היה נענש כה בחומרה.

שירות המבחן אישר שהמערער עבר טיפול אך יש לו כבר דרך ארוכה לעבור וההערכה היא כי הוא פועל לפי נהלי המחלקה בבית הסוהר. רק בסוף הטיפול ניתן יהיה להעריך את התקדמותו.

מנגד טענה המשיבה, כי העונש שהושת על המערער הולם לחלוטין את אשר עשה וגרם לאשתו. הוא המשיך לתקוף את אשתו עד אשר הסכין נשברה. גם לאחר מכן המשיך לתקוף אותה בנשיכות. האשה מתמודדת גם כיום עם קשיים פיזיים ונפשיים כאחד. היא חוששת מהיום שהמערער ישוחרר ממאסרו. היא חיה בחרדה קיומית והיא ביקשה שדברים אלו ייאמרו לבית המשפט (על כך גם הוגש לנו מכתב מטעמה). לגבי הפיצויים, הם שולמו רק במסגרת הסכם הגירושין כאשר הכספים היו ממילא בחשבון המשותף וזאת תמורת קבלת גט מהמערער. בכל מקרה לא מגיע למערער ציון לשבח שמילא אחר פסק הדין. היא ביקשה אפוא שהעונש יישאר על כנו.

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, נחה דעתנו כי אין מקום להתערב בעונש שהשית בית המשפט המחוזי. המערער תקף באופן אכזרי ביותר את אשתו ללא רחם. העונש שהושת עליו אמנם חמור אך הולם את מעשיו. הפצעים שגרם לאשתו נותרו בעינם גם לאחר שחרורה מבית החולים ולמרבה הצער יישארו אצלה עד לערוב ימיה. באורח ניסי ממש תקיפתו של המערער לא גרמה לאשה פגיעות גופניות קשות יותר.

נתנו דעתנו להליכי השיקום שעובר המערער, ויש לקוות כי יתמיד בהם. ברם, אין באלו כדי להקל בעונשו. מבלי לטעת כלל מסמרות בעניין ומבלי להביע עמדה כלשהי לגבי העתיד, יתכן כי מאמצי השיקום אם יצליחו, יתנו את אותותיהם בשעה ובאכסניה הראויה בהמשך, אך לא לעת הזאת.

הערעור נדחה.

ניתן היום, יא' בתשרי התשע"ט (20.9.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה